

CAROLINA HILLS

IUBIREA MI-A SALVAT VIAȚA

Volumul 2
JURĂMÂNT DE SÂNGE

De la începutul său de la 1990,
Ce un Demon și un Înger au regat.
De nimici să nu prătuji de legături.

Editorial STYLISH
Editor: Lilișteanu
Cover: Lilișteanu
Cartea în 2001
ISBN 978-973-1151-51-5
04-39-70-1527 (00-1151)
www.editorialstylized.ro

STYLISHED
Timișoara, 2019

Augustin Ozera

„Inimile suntem noi... nu niște obiecte.

Îmi întorc capul spre stânga și privesc spre frumoasa adormită, zâmbind. Încă suntem pe acoperișul casei lui John și parcă nu aş mai pleca de aici, însă nu vreau să-i creez micuței mele probleme din cauza mea. I-am făcut deja prea multe, iar acum mă comport ca un adolescent plin de hormoni și îndrăgostit până peste cap. Drace! Nu că n-aș fi unul, bine, în afară de faptul că nu mai sunt de mult un adolescent, ci un bărbat în toată firea. Nu știu cât e ceasul, căci telefonul îmi este în mașină, dar după soarele care tocmai răsare sigur e deja cinci sau șase dimineață. Mă ridic de jos cu grijă ca să nu o trezesc pe Christina, fiind în același timp și atent pe unde calc, și o iau pe brațe, ca mai apoi să-mi trec câte un picior, pe rând, peste pervaz înapoi în dormitor. O aşez în așternuturi și o privesc preț de câteva minute. E atât de frumoasă, murmur în sinea mea. Îi dau o șuviță rebelă de pe față și o privesc în continuare, la felul în care se întinde, de parcă ar fi o pisicuță și zâmbesc. Și când mă gândesc că mai niciodată n-am privit o femeie aşa, încep să mă întreb pe unde m-am rătăcit cu adevărat. Zâmbesc din nou.

— Mi-ai dat lumea peste cap într-un mod neașteptat, rostesc în șoaptă, deși știu că nu are cum să mă audă.

Îi sărut creștetul și mă îndrept înapoi pe unde am intrat. Trec pervazul și aterizez pe acoperiș, înaintez câțiva pași spre dreapta și cobor gărdulețul prin de peretele casei. Mai bine plec înainte ca John să mă fugărească cu vreo pușcă pe care sigur o are ascunsă pe undeva prin casă. Deblochez mașina oftând prelung. Mai arunc o ultimă privire spre geamul Christinei și demarez în trombă, chiar dacă s-ar putea să fi trezit jumătate de cartier – puțin îmi pasă de babele pe care moartea le caută în fiecare zi – și mă îndrept spre

casă. Gândul îmi zboară la momentul în care am găsit-o pe Christina la Dominic în apartament și-am văzut numai negru în fața ochilor.

Pe lângă faptul că era cam lovită – nu am înțeles de ce – și chiar dacă Dom e șeful meu, eram destul de pornit încât să-i mut fața cu totul la spate, apoi să-l îngrop la doi metri sub pământ, trecându-mi prin cap că poate i-a făcut ceva. Fir-ar! Chiar o iubesc ca un dement și n-aș putea să o împart cu absolut nimeni, deoarece ea e doar a mea. E A MEA ȘI PUNCT! Ajung repede în fața casei și parchez. La naiba în ea treabă! Aș fi făcut crimă, nu altceva, dar aflând ultimele vești de la Dom și, de fapt, ce-a pătit Christina, m-am mai liniștit. Însă, chiar și aşa am simțit că dacă nu fac pasul decisiv și nu-i spun ceea ce simt pentru ea risc să o pierd de tot, mai ales că nici nu m-a iertat, dar și din cauza respingerilor ei. Ies din mașină și pornesc spre intrarea principală cu un milion de gânduri în cap. Arunc o privire spre ecranul telefonului și observ că e deja opt dimineață. S-a dus naibii și somnul meu. La zece trebuie să fiu la sediu pentru a găsi o soluție ca să rezolvăm tranzacția aceea cu nemții. Ne-au cam pus bețe în roate în ultima vreme, mai ales că amenințările la adresa noastră, cum că dacă nu le trimitem marfa, or să înceapă să-i rânească pe cei pe care-i iubim. Nu înțeleg ce a mers prost, noi am trimis marfa aşa cum ne-am înțeles, însă voi afla cât de curând. Sigur voi fi nevoit să fac o plimbare până în Germania, ceea ce nu îmi surâde mai deloc. Două-trei zile de departe de Christina nu mă va ajuta să-i câștig încrederea.

Fir-ar! Urc scările în grabă și odată ce intru în dormitor, trântesc ușa în urma mea destul de revoltat. Îmi frec fața cu palmele, mă postează în fața dulapului și îl deschid larg. Arunc o privire înăuntru și fără niciun chef de nimic, scot din acesta o pereche de boxeri, o pereche de blugi albaștri, un tricou alb cu imprimeu pe el și fug în baie. Fac un duș rapid, trag hainele pe mine și mă postează din nou în față

dulapului. Scot geanta din compartimentul de sus și îndes în aceasta câteva haine necesare, gândindu-mă să le iau cu mine, în caz de nevoie.

Deschid compartimentul secret din fundul dulapului și scot din acesta câțiva euro, pașaportul și alte lucruri de care e posibil să am nevoie. Le îndes și pe acelea în geantă. Îmi verific din nou telefonul, de parcă mă aștept ca din clipă în clipă să sună, însă știu că nu va fi aşa. Micuța mea încă doarme și cred că nu m-a iertat.

Drace! Nu-mi place situația în care suntem și simt că înnebunesc. Mă împac cu gândul și ies din dormitor, nu înainte să iau și geanta cu mine, îndreptându-mă acum spre scări. Le cobor repede, dar un mic lătrat îmi captează atenția, aşa că încep să caut cu privirea sursa acestuia. Dau peste ochișorii negri, blânița maronie și limba mov.

— Aici erai, pufoșenie! mă adresez lui Azriel, care dă din codiță bucuros și îl iau în brațele mele, trezindu-mă lins pe față. Bine, bine! Mai ușor cu balele, îl mustru și îl scăpin pe burtică.

Lângă micuța mea, Azazel mai mult ca sigur va fi bine, decât în casa asta imensă singurel. Acum că Emma e plecată cu Kyle într-o minivacanță. Au planuit asta de foarte mult timp și cred că se datorează faptului că în ultima vreme relația lor nu mai e ce-a fost. Nu sunt genul de frate care să facă vreo criză că sora lui se simte atrasă de vreo fată, deoarece cred că în viață contează mai mult cum ești cu adevărat înăuntrul tău, nu orientarea ta sexuală.

— Domnule Ozera, mi se adreseză Henry și îmi ridic privirea spre acesta. Vă caută niște domni...

— Micuțo?! îi întrerup lui Henry șirul cuvintelor, uitându-se de pe chipul meu spunând tot, mai ales că o văd pe Christina aici.

Nu mă așteptam la asta, mai ales că o lăsasem dormind. Henry își drege ușor glasul și dispare, lăsându-ne singuri. Îmi trec vîrful limbii peste buze, umezindu-le și pentru

prima dată nu știu ce să fac sau ce să spun. *Așa rău m-am înmisiat?* Își trece și ea limba peste buze, apoi inspiră adânc, jucându-se nervoasă cu degetele și de abia dacă mă privește în ochi. *Oare s-a întâmplat ceva?* Mă încrunt și pășesc spre locul în care poposește, încercând să-mi dau seama de ce e aici. Îl las pe Azriel jos și pe când să spun ceva, mi-o ia înainte.

— Mă simt de parcă aş fi pentru prima dată aici, oftează.

Zâmbesc, amintindu-mi perfect de ziua în care ea a pășit în casă lângă sora mea. Părea tipul acela de fată pe care ai fi putut să-o duci ușor de nas, apoi să o amăgești prin cuvinte cât mai dulci doar ca să-ți cadă în pat și a doua zi să te prefaci că nu o mai cunoști. Sigur n-ar fi spus nimic, fiind prea rușinată de tot. Însă ea mi-a arătat contrariul, atunci când prima ei palmă s-a izbit atât de dur de fața mea. Am știut că va fi o provocare, o mică sălbatică care trebuia îmblânzită, doar că mi-a îmblânzit ea demonul într-un mod în care nu m-aș fi așteptat ca vreo fată să reușească.

Iar faptul că nici acum nu am ajuns să o fac pe deplin a mea, spune multe. Mi-ar plăcea să pot gusta din dulceața ei, să mă îmbrac în parfumul pielii sale, să o ating, să o sărut, să mă simt adânc între coapsele sale și să o aud rostindu-mi numele atunci când fac dragoste cu ea. Mă opresc și îi ating obrazul cu degetele, apoi le duc sub bărbie și o îndemn să mă privească. Ochii ei par atât de verzi acum, dar încă se poate distinge puținul căprui din mijlocul lor, făcându-i să fie atât de unici și de frumoși. O privesc hypnotizat și mă trezesc prins de tricou și cu buzele ei peste ale mele.

Clipesc des și fără să mai stau pe gânduri tâmpite, care mai mult ca sigur îmi securcircuitează neuronii, îmi înfig degetele în părul său moale și adâncesc sărutul pe care l-a inițiat, introducându-mi limba în gura ei dulce. Ne mișcăm buzele încet, ca și cum ne dorim amândoi să savurăm sărutul și îmi încolăcesc brațul liber în jurul taliei sale, trăgând-o astfel mai aproape de mine.

— Ai grija de inima mea și șansa e a ta, altfel aici ne spunem „*adio*”, îmi șoptește peste buze și mă simt de parcă tocmai am primit un ultimatum.

Scutur ușor din cap și după felul în care mă privește, parcă abținându-se să nu plângă, îmi dau seama că vorbește serios. Inspiră adânc, mai ales că pieptul i se ridică și coboară ritmat, și își scoate de pe mâna o brătară cu o inimă legată de aceasta. Mi-o aşază pe mâna dreaptă, în timp ce ea poartă aceeași brătară, doar că aceea are o cheie legată de ea. Se întoarce cu spatele și înainte să mai poată face alți pași spre ieșire, o prind de braț, o întorc cu totul spre mine și îi revendic din nou buzele. O sărut și îmi aşez palmele pe coapsele ei, apoi cobor cu acestea și îi strâng fundul cu putere, până în momentul în care îi pot auzi mărâitul pe care îl scoate. și îmi place. O salt în brațele mele, punându-i picioarele în jurul meu și mă îndrept spre canapeaua din living, ignorând total telefonul care a început să sună insistent.

Sigur e Dom, dar numai chef de el nu am sau de problema pe care trebuie să o rezolvăm. O aşez cu grija pe suprafața canapelei și o iau prin surprindere, de fapt și pe mine. O lipsesc de buzele care parcă nu mai voiau să sedezlipească de ale ei și îmi aşez capul pe pieptul său cald, ascultând inima ce-i bate atât de regulat. Vreau doar să simt, măcar pentru câteva minute sau secunde, deoarece telefonul ăsta idiot încă sună ca un nebun. Îi simt palmele pe spatele meu, coborând și urcând ușor și dacă n-ar trebui să plec, aş adormi aici.

— Nu ai de gând să răspunzi? glasul Christinei mă face să oftez. Probabil e Dom, continuă și îmi ridic brusc capul și o privesc. M-a sunat să vadă dacă sunt bine, după faza de ieri, apoi mi-a spus că aveți ceva de rezolvat.

Îmi deschid buzele, dorindu-mi într-un fel să-i spun anumite lucruri, dar mă oprește, inspiră adânc – o simt foarte bine sub mine – și continuă să-mi vorbească.

Respect pentru băiem și carti

— Nu vreau să știu, Augustin. Vreau doar să-mi promiți că te vei întoarce întreg, cuvintele ei mă surprind din ce în ce mai mult.

Cred că orice altă fată mi-ar fi sărit în cap, ar fi făcut crize și nu m-ar fi înțeles cum o face ea. Nici Eva nu m-a înțeles în multe privințe, probabil de aceea căuta constant să mă controleze, să-mi spună ce să fac și ce nu, de parcă aș fi fost un cățeluș dresat. Mă ridic și îi întind mâna, pentru a o ajuta și pe ea să se ridice.

— Nu fac promisiuni de obicei, spun serios. Însă, îți promit că îl iau pe Dominic la bătaie dacă mă aduce în bucăți înapoi, îi fac jucăuș din ochi.

De fapt, numai normal nu mă știu și chiar dacă mulți au zis că ar trebui să mai spăl din când în când acest caracter, ei bine, n-am s-o fac. Micuței mele îi cam place asta. Un scheunat micuț și fioros ne captează atenția. Azriel dă bucuros din codiță și începe să se învârtă pe loc, în jurul cozii. Christina se apăreacă, chiar înainte să o pot face eu, și îl ia în brațele ei, alintându-l puțin, în timp ce îi mânăgâie blânița. La naiba! De ce mama naibii mă imaginez iar în locul cainelui, doar nu sunt o potaie, poate doar dacă m-aș transforma într-un vârcolac cu părul negru. Dar probabil fața mea o va speria și o va face să o rupă la fugă înainte de a reuși să mă apropii.

Drace! O dau în lucruri SF sau fantasy deja și cred că ar trebui să merg să-mi fac un control. Probabil m-a mușcat vreun Tânăr vampir azi-noapte și nu mi-am dat seama.

— Crezi că Azazel se va supăra dacă ghemotocel îi va ține companie? mă refer la micuța blâniță din brațele ei.

— Nu cred că se vor mânca, deși poate ne vom trezi mai degrabă cu trei - patru în loc de doi, se amuză puțin și pot s-o observ cum râde pe sub mustăți.

Încă doi ca aceștia pe lângă Azriel și Azazel, o să-mi facă zile fripte sau mai bine spus cu „gel exotic de înfrumusețare” la căte bale vor lăsa. Blânițele astea nu pierd niciodată

ocazia de a-și lăsa balele pe toată fața mea. Îmi dau ochii peste cap într-un mod ironic și îmi strâng buzele într-o linie, scuturând frenetic din cap. Trebuie să-mi scot imaginea asta de pe retină.

— Cred că tu vrei să te răzbuni pe mine, mormăi cuvintele cu voce tare și o privesc cu o sprânceană arcuită și cu mâinile în sân.

— Poate, îmi face cu ochiul. Doar aşa, puțin, își trece vârful limbii peste buza de sus, apoi o prinde între dinți, abținându-se să nu râdă.

— Ești o mică afurisită.

— Iar tu ești un nemernic incurabil, mi-o întoarce și nu mă pot abține să nu zâmbesc.

— Vino aici, o trag spre mine, chiar dacă îl are și acum pe Azriel în brațele sale și mă aplec puțin cât să-i ating buzele cu ale mele.

Mi le mișc încet peste ale ei, simțind nevoia să i le simt cât mai mult, deoarece s-ar putea ca zilele astea să nu o văd. Îmi aşez palmele pe umerii ei și cobor cu acestea pe brațe, strâng ușor și mă opresc. O privesc în ochi și rostesc primele cuvinte care îmi vin în cap.

— Te amo, chiquita¹!

Îmi cuprinde brâul cum poate, îngropându-și fața în pieptul meu. Inspiră adânc, căci îi pot simți bine pieptul cum se ridică și coboară, apoi mă privește în ochi cu o căldură care mă face să dau naibii toată misiunea de azi și să sfârșesc cu ea în brațele mele. Doar că... asta nu se va întâmpla, din moment ce telefonul începe să sună din nou și mai insistent decât prima dată.

— Ai grija, rostește, și îmi dă drumul.

— Întotdeauna.

Îi sărut scurt buzele, chiar înainte să o las să plece și îmi îndes mâna în buzunarul din față, scoțând din acesta telefonul care, încă sună. Fără să mă uit la apelant, răspund și îl duc la ureche.

¹ Te iubesc, micuțo!

— Data viitoare îți îndes telefonul în dos, că poate aşa îl vei simți din cauza vibrațiilor și vei avea nesimțirea să răspunzi, în mama ei de treabă, glasul mult prea tare a lui Dominic, care practic îmi urlă în timpane, mă face să îndepărtez telefonul de lângă ureche preț de câteva secunde.

Scutur frenetic din cap ca să-mi revin și cred că tocmai am surzit de-o ureche, aşa că duc telefonul pe partea cealaltă, sperând că nu voi surzi și de aceasta. Oftez prelung și iau geanta între degete, trântindu-i câteva cuvinte care poate îi vor încide gura sau măcar să-l scoată din minți, în timp ce mă îndrept spre curtea din față.

— Nu îți-am răspuns pentru că n-am avut chef să auzi gemetele Christinei în timp ce i-o trăgeam pe canapeaua din living, rostesc printre dinți, revoltat și în celălalt capăt al telefonului tot ce se aude e doar liniște.

Și iar liniște. Zici că și-a înghițit limba. Așa îi trebuie.

— Doar n-ai..., mărâie după vreun minut și jumătate. Sper că nu ai... Te omor, știi? jumătătile de fraze mă fac să izbucnesc într-un râs nebun și deschid portiera, acum că am ajuns în fața mașinii.

— Doar nu mă crezi atâtă de...

— Fustangiu? îmi întrerupe Dom șirul de cuvinte. Oh, nu! Tu ești sfântul dintre sfinti, mă ironizează.

Urc în mașină, arunc geanta pe scaunul din dreapta și bag cheile în contact, și o iau din loc.

— Nu țin minte să fi avut relații stabile în afara de scorpiu aceea, mi-o aduce pe Eva în vorbă și scrâșnesc din dinți. Deci, vezi ce faci...

— Ți-ai activat simțurile părintești, Dom? îl întrerup, doar ca să nu-mi mai țină morală.

După ce mi-am revenit din depresia în care m-a lăsat Eva, după moartea ei, Dom mi-a ținut o morală. Mi-a spus vrute și nevrute, chiar dacă îmi doream doar să mă lase dracului în pace și să-mi vindec inima și sufletul în liniște. Dar n-a făcut-o și pentru asta îi mulțumesc. Practic a stat pe

capul meu ca un părinte până m-a văzut din nou pe picioarele mele, cu inima și sufletul adunate de pe jos și închise în străfundul meu, lăsând la suprafață doar un om căruia nu-i pasă de nimic, care nu simte nimic, ci doar obține ce vrea, ca în cele din urmă să le arunce la gunoi. Apoi... am cunoscut-o pe ea, micuța care mi-a dat efectiv lumea peste cap.

— Nu începe, mă dojenește. Ai face bine să-ți proiectezi fundul aici cât mai repede, altfel te atârn de el pe cea mai înaltă clădire din New York, îmi încide telefonul în nas sără să-mi dea ocazia să i-o întorc.

Arunc telefonul pe bordul mașinii și virez spre stânga, apoi spre dreapta și după treizeci de metri virez din nou dreapta și mă îndrept spre clădirea dărăpanată de la periferia orașului. Parchez în fața clădirii, îmi iau telefonul și ies din mașină, îndreptându-mă spre intrarea în sediu.

— Uite cine s-a gândit să apară, Andy își freacă mâinile una de alta și ridică din sprâncene, de parcă ar aștepta să spun ceva.

Știi ce și-ar dori să audă, dar nu o să aibă parte de acțiune verbală nici în visele lui erotice. Zâmbesc într-un colț al gurii, cu cât mă apropii de locul în care e, îmi îndes telefonul în buzunar și îi trag o palmă zdravănă peste cap, sperând că poate încetează cu iluziile din mintea sa bolnavă.

— Te-a părăsit Bombonela, de hormonii tăi încep să o cam ia razna? fac referire la păpușa lui gonflabilă pe care o molestează cam de câte ori are ocazia. Sau poate îți-a strivit-o vreun hipo azi-noapte și acum nu știi cum să faci față durerii? Încă nu mă pot decide care din astea două, altfel aș fi găsit mai repede răspunsul la fața ta, care pare să fi fost lovită de-o lopată, mă iau de el într-un mod „subtil” și mă îndrept spre biroul lui Dominic.

— Marele Augustin n-a avut parte de acțiune azi-noapte, fiind lăsat cu buza umflată și de aceea își varsă frustrările de om nefutut pe noi, Andy strigă în gura mare și dacă n-ar fi tâmpenia aceea de problemă cu care mă săcăie Dom, m-aș

întoarce înapoi, l-aș prinde de ceafă și l-aș băga cu față în wc, sperând că poate așa îi voi spăla gura de cuvintele sămătite pe care le scoate.

Îmi aşez mâna pe clanță și o apăs, dând năvală în birou de parcă aș fi la mine acasă. Dom își ridică scurt privirea din acesta, mă privește încruntat de parcă m-ar certa pentru a nu știu câtă oară de ce nu bat la ușă, apoi își lasă privirea în jos, continuând să răsfoiască câteva foi și vorbește nervos la telefon.

— Ce mama naibii s-a întâmplat acolo, Carsten? Dom bate cu pumnul în birou, ridicându-se mai apoi în picioare. Cum adică nu a ajuns la voi? E imposibil, mărâie aprins, apoi își masează nasul cu două degete, fiind probabil sătul să înceerce să rezolve problema de la distanță. Ne vedem acolo, închide telefonul fără alte explicații și începe să umble dintr-o partea în alta.

Carsten Grünspan este cel mai mare magnat al diamantelor din Germania, care nu pierde niciodată ocazia de a cumpăra mașini de colecție. Iar acum, marfa pe care i-am trimis-o de ceva timp se pare că nu a ajuns la destinație. Așa spune el, însă cred că ceva e putred la mijloc și doar cineva pus pe răzbunare ne-ar fi putut sabota relațiile. *Katherine*, îmi trece prin minte și scrâșnesc furios din dinți. Îmi aşez mâinile pe spătarul scaunului și privesc spre Dominic, care parcă nu mai are de gând să se opreasca din umblatul aiurea. Sigur a făcut gaură în podea, dar într-un fel îl înțeleg. Simte că și-a găsit fiica de mult pierdută și s-ar putea să fie fix micuța pe care am ajuns să o iubesc nebunește. Îmi dreg glasul, apoi îmi trec vârful limbii peste buze, degetele prin păr și izbucnesc.

— Vrei să încetezi să te mai învârti ca o găină beată? Nu rezolvăm nimic dacă stăm doar și nu vedem ce mama dracului s-a întâmplat, mă răstesc la el și îl observ oprindu-se.

Mă săgetează cu o privire încruntată, aruncându-se mai apoi în scaun și își propește coatele pe birou. Stă așa minute bune, apoi răsfoiește câteva foi agitat și scoate de sub

dosare o agenda. O răsfoiește și pe aceasta până la pagina dorită, se oprește și trece pe o altă foaie un număr și o adresă. Se ridică de pe scaun și se îndreaptă spre ieșirea din birou. Dacă el are impresia că va merge cu noi, cred că s-a ținut. N-am de gând să-l las, mai ales în condiția lui.

— Nu mergi niciunde, îl opresc din drum. Dom, nu! practic îi dau un ordin, acum că mă privește de parcă m-ar spinteca.

— Nu pot...

— Ba da, poți, îl opresc înainte de a mai spune ceva. Rămâi aici și așteaptă rezultatele ADN, ne ocupăm noi de Carsten. Nu îți-o spun de două ori și nu-mi pasă că ești șeful meu, tot nu mergi.

Oftează învins. Știe că nu mă mișc de aici până nu cedează. Nu am de gând să-l adun de pe jos, pe undeva de prin Germania. Inima lui e predispusă infarctului. Dă din cap afirmativ și îmi întinde foaia.

— Ia-l cu tine pe Andy, pe Arman și pe Toby. Într-o oră plecați, îmi spune răspicat și încuviințez din cap, luând și foaia dintre degetele lui.

Fără să mai spun ceva, ies din birou și mă îndrept spre sala mare, aruncând un ochi în foaie. *Hamburg*, murmur numele orașului în sinea mea și mă opresc în loc.

— Arman, pregătește tot ce trebuie. În mai puțin de o oră plecăm. Ia-l și pe Toby și unde mama naibii mai e acum Andy? întreb revoltat, negându-l prin zonă.

— De unde să știu eu pe unde-și risipește viața?

Iar face doar ce vrea idiotul, mai mult ca sigur și când e ceva serios nu mai e aici. Fir-ar! Arunc o privire prin încăpere și observ că Arman și-a luat tălpășița, iar Toby... ei bine, Toby e Toby! Își butonează telefonul, mai ceva ca viteza luminii și zâmbește din când în când. Am impresia că și-a găsit pe cineva. Îmi dau ochii peste cap și ies din sediu, căutându-l pe idiotul de Andy. Îl găsesc în parcare vorbind de zori la telefon și fără nicio avertizare, mă îndrept ca un fulger spre el, îl prind de ureche și îl trag după mine.